

Arrest

nr. 183 699 van 12 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 maart 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Z. op [...] 1983.

Op 17 oktober 2016 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de verzoekster op 2 oktober 2016 in Oostenrijk en op 10 oktober 2016 in Duitsland werd geregistreerd, en telkens in het kader van een asielaanvraag.

Op 20 oktober 2016 werd verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking).

Op 24 oktober 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties, die deze op 31 oktober 2016 hebben geweigerd.

Op 12 december 2016 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Duitse instanties die op 14 december 2016 hebben ingestemd.

Op 17 januari 2017 nam de gemachtigde een beslissing betreffende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in tot vernietiging en schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 200.485.

Op 3 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13^{septies}).

Dit is thans de besteden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. *Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 7: “Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*). Beroepstermijnen raken de openbare orde.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is en het ligt eveneens voor de hand dat de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2017, zijnde een overdrachtbesluit dat steeds vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten (cfr. 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), een verwijderingsmaatregel is.

Uit de voormelde feiten blijkt dat verzoekster reeds op 17 januari 2017 een weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kreeg die op dezelfde dag werd betekend.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekster beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht op 3 maart 2017. Dit wordt door verzoekster bevestigd in haar verzoekschrift onder punt II. Feitenrelaas. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekster beschikte bijgevolg vanaf 4 maart 2017 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 10 maart 2017 aan de Raad per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 8 maart 2017 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend. De Raad herhaalt dat de beroepstermijnen van openbare orde zijn en wijst erop dat deze strikt dienen te worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Ter zitting stelt de raadsman van verzoekster dat hij van mening is dat hij thans over een beroepstermijn van 10 dagen beschikte. Hij meent dat de beroepstermijn van vijf dagen in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet geldt en het beroep aldus niet onontvankelijk is wanneer de eerste verwijderingsmaatregel geen bevel is met vasthouding met het oog op verwijdering. Hij stelt dat verzoekster voor het eerst wordt vastgehouden en bijgevolg de termijn van 10 dagen geldt.

De Raad stelt vast dat zulke uitlegging evenwel geen steun vindt in de bewoordingen van voormelde bepaling. Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft het enkel over “een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel” en niet over een verwijdering of terugdrijvingsmaatregel die gepaard gaat met vasthouding met oog op verwijdering.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Zoals hoger reeds werd uiteengezet moet de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk worden beschouwd als een dergelijke verwijderingsmaatregel. De Raad acht de tekst van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk. De beroepstermijn van vijf dagen bij een tweede verwijderingsmaatregel betreft een primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die geen nadere interpretatie vergt.

Verder voert de raadsman van verzoekster ook aan dat indien de Raad vasthoudt aan een termijn van 5 dagen, thans de beroepstermijn van 5 dagen zou moeten geïnterpreteerd worden in de zin van 5 “werkdagen”, in plaats van 5 dagen en meent hij bijgevolg dat de termijn had moeten ingaan op maandag 6 maart 2017. De Raad kan de redenering niet volgen nu duidelijk blijkt uit *supra* geciteerd artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat er sprake is van dagen in plaats van werkdagen.

Bijkomend legt de raadsman van verzoekster een stuk voor waarmee hij zijn overmacht tracht aan te tonen om het beroep tijdig in te dienen. Hij legt uit dat hij diligent heeft gehandeld door reeds op vrijdag 3 maart 2017 aan de sociale dienst van het gesloten centrum 127bis te vragen de verschillende beslissingen door te sturen en dat hij die pas op maandag 6 maart 2017 van de betrokken dienst heeft ontvangen. Bijkomend voert hij aan dat deze dienst hem vooreerst had geïnformeerd dat er nog geen verwijdering was gepland. Om die redenen meent hij dat hij pas vanaf maandag 6 maart 2017 werkelijk kon beginnen beschikken over zijn beroepstermijn van 5 dagen teneinde zijn verzoekschriften gericht tegen de thans bestreden beslissing en de voorlopige maatregelen tot versnelde behandeling van het beroep tegen de beslissing van 17 januari 2017 op te stellen. De Raad kan deze redenering niet volgen. Ook al blijkt uit de stukken inderdaad dat de raadsman op 3 maart 2017 de beslissingen heeft

opgevraagd bij de sociale dienst van het centrum 127bis en dat hem vooreerst was meegedeeld dat er nog geen verwijdering was gepland, blijkt dat het verkrijgen van de stukken op 6 maart 2017 de raadsman *de facto* niet verhinderde nog voor het verstrijken van de termijn op 8 maart 2017 de verzoekschriften op te stellen. Tegelijk is het feit dat eerst werd gecommuniceerd dat er nog geen concrete verwijdering was gepland, hetgeen thans wel het geval blijkt te zijn op 16 maart 2017, van geen betekenis is voor de beoordeling van de hoogdringendheid van het beroep nu de vasthouding in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, op zich reeds impliceert dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt. De Raad kan geen overmacht aanvaarden.

Waar de raadsman van verzoeker ter zitting nog opwerpt dat hij zich niet in de situatie van artikel 39/82, §4, zevende lid van de Vreemdelingenwet bevindt en zijn beroep daarom niet als laattijdig en bijgevolg onontvankelijk kan worden beschouwd, volgt de Raad wederom niet. De Raad betwist niet dat aan bepaalde van de voorwaarden van artikel 39/82, §4, zevende lid van de Vreemdelingenwet thans niet is voldaan, doch meent dat dit lid betrekking heeft op de specifieke procedure van uitspraak bij voorrang die de Raad de mogelijkheid biedt zelfs zonder de partijen op te roepen tot een manifeste laattijdigheid te besluiten, waarvan thans geen gebruik wordt gemaakt. Dit zevende lid van artikel 39/82, §4 verhindert niet dat een laattijdigheid van het beroep kan worden vastgesteld indien het beroep werd ingediend buiten de termijn zoals bepaald in artikel 39/2, §4 tweede lid *iuncto* artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Ter zitting verwijst de raadsman eveneens naar zijn grieven gebaseerd op hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM, dat een effectief rechtsmiddel impliceert. Hij meent dat een te strikte interpretatie van de regelgeving aangaande de termijn waarbinnen een beroep moet worden ingediend, in strijd is met de effectiviteit van het rechtsmiddel. In de voorbereidende werken van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State kan echter dienaangaande het volgende gelezen worden:

“Een korte beroepstermijn wordt als redelijk beschouwd. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard worden ingebouwd. Termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of bepaalde financiële drempels worden ingebouwd in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De nieuwe termijn moet volstaan voor de vreemdeling om het nodige te doen om een uiterst dringend beroep in te dienen bij de Raad. Tegelijkertijd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet te lang in het ongewisse over de termijn waarbinnen hij een repatriëring of terugdrijving kan organiseren. Indien de vreemdeling binnen deze termijn geen uiterst dringende procedure opstart, dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene teruggedrijven of repatriëren. Indien de vreemdeling na deze termijn een uiterst dringende procedure wenst te op te starten, dan zal dit onontvankelijk zijn. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingediend beroep toch behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). De vreemdeling heeft echter zoals steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Een andere nieuwigheid betreft het voorzien van een bijzondere beroepstermijn indien de vreemdeling reeds het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wanneer een volgende beslissing wordt genomen (bijvoorbeeld inzake een meervoudige asielaanvraag), om te kunnen garanderen dat ingestelde meervoudige procedures binnen een redelijke termijn kunnen afgehandeld worden. Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden”. (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 8-9)

Bijkomend heeft de Raad er de raadsman van verzoekster ter zitting op gewezen dat de middelen aangaande 3 en 8 van het EVRM eveneens en in gelijkaardige zin zijn ontwikkeld in het verzoekschrift dat verzoekster eveneens op 10 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2017. De onontvankelijkheid van dit verzoekschrift wordt niet betwist dermate dat de Raad in het kader van dat schorsingberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid gekend onder het rolnummer RvV 200.485 ertoe gehouden is deze grieven zorgvuldig en nauwkeurig te onderzoeken. Waar de raadsman van verzoekster erop wijst dat in dat initieel verzoekschrift van 15 februari 2017 gericht tegen het overdrachtbesluit dat thans wordt geactiveerd echter nog geen rekening kon gehouden worden met nieuwe elementen zoals het feit dat

verzoekster bij haar halfbroer inwoont en zij stukken heeft voorgelegd aangaande haar behandeling in Carda, wijst de Raad erop dat ook in het licht van de behandeling van de voorlopige maatregelen de Raad er op grond van artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet toe gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van *“alle bewijsstukken die hem werden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens”*. De Raad waarborgt bijgevolg een *ex nunc* beoordeling van alle bewijsstukken en is er dus bijgevolg toe gehouden in het kader van dat beroep rekening te houden met de elementen voorgelegd aangaande de ziekte van mevrouw en aangaande haar halfbroer. Ter zitting met deze redenering geconfronteerd, gedraagt de raadsman van verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES